

Vakantie naar Mallorca

Woensdag 18 juli 2012.

We eten op luchthaven Rotterdam een maaltijdsalade en een warm broodje.

Het toestel van Transavia, een Boeing 737/800, vertrekt een half uur later en vliegt over Parijs en Perpignan naar Palma de Mallorca.

Daar komen we om 22:05 uur aan. Het is 30°C. Het vliegveld ligt ten oosten van de hoofdstad Palma de Mallorca.

De hostess van Oad is na het verlaten van de bagageband lastig te vinden omdat er meerdere uitgangen blijken te zijn. Maar dan regelt ze een chauffeur en lopen we naar de bus. Zonder andere passagiers worden we meteen naar **Palmanova** gereden. Een rit van 25 min. in het donker.

23:30 uur komen we aan bij apart hotel Aquasol. Daar moeten we bij de receptie onze paspoorten afgeven (had de hostess al verteld). Morgenochtend krijgen we ze terug. Volgens mij is dat al over een half uurtje. Maar zo werkt dat niet.

Paar treden op en af en we zijn bij appartement nr. A2, de onderste woning van vier hoog. Er is geen lift aanwezig.

Snel bekijken we de woning. Is er wc papier? Zijn er handdoeken? Ja, oké. De woning ziet er wel aardig uit.

Behalve op een paar hinderlijke pikzwarte plekken op de spiegel na (verf!) en een loszittende wc bril lijkt alles in orde. De airco doet het ook.

Onze kostbaarheden leggen we in het gehuurde kluisje en dan gaan we de straat op. Bij één van de eerste terrassen drinken we veel te warme wijn. We moeten hem eerst laten afkoelen! Er wordt een schaalje pinda's neergezet. Dat is goed werk.

Er is veel jeugd op de been. Vooral in de disco hiernaast. We horen allerlei muziek door elkaar. Opvallend veel Engelse toeristen aanwezig.

Om 01:00 uur gaat de verlichting van deze Britse zaak half uit, maar de 2 tafels naast ons bestellen alsnog een volle pint bier. Wij lopen terug en duikelen ons bed in.

Dit is het tweede bezoek dat we aan Mallorca brengen.

In de zomer van 2007 hebben we in een aparthotel in Santa Ponsa een dag of 10 doorgebracht.

Donderdag 19 juli.

Strak blauwe lucht. Het is warm.

We eten meegebrachte krentenbolletjes en ontbijtrepen. De keuken is voorzien van het allernoodzakelijkste. Wat op een keukenkastje lijkt, boven het aanrecht, blijkt een loze ruimte te zijn zonder bodem. Dus daar heb je helemaal niets aan.

Aan het eind (of begin) van de straat is een supermarkt. Een rommelige, volle zaak met hele smalle looppaden. De toonbank is ook overvol. We kopen er wat we denken nodig te hebben aan eten en drinken voor de komende tijd. Met volle rugzakken gaan we terug.

Daarna pakken we de camera's en verkennen de omgeving.

Er zijn hier drie baaien met een strand. Wij zitten het dichtst bij de grootste baai met het breedste strand. Maar alles is lopend goed te bereiken. Alleen door de hitte is het soms wel afzien. De boulevard is overal erg gezellig en ziet er mooi uit. Er zijn gigantische veel winkeltjes die stuk voor stuk dezelfde spulletjes verkopen.

Als we een stuk naar het noorden hebben gelopen, ploffen we neer op een bankje in de schaduw waar een briesje staat. Uitzicht op zee. Dus dat is niet verkeerd. Daar varen allerlei soorten bootjes en boten. Onze blik valt op de Mc Donalds en Herman is zo lief om daar een koude cola te kopen. Kan ik even wat langer uitrusten omdat ik herstellende ben van een hamstringblessure. Lopen gaat met kleine pasjes en nog niet vlug. Volgende week zal het veel beter gaan.

Herman koopt een pet en sandalen en ook een parasol (€ 12,50) schaffen we aan.

De spullen brengen we thuis en opnieuw gaan we het gebouw uit, nu rechtsaf om het daar te bekijken. Het eerste stuk is niet erg aantrekkelijk. Grote hotelgebouwen. Enkele bedrijfspanden, al of niet in gebruik en dan om de bocht komen winkels en restaurants tevoorschijn. Nette zaken zo te zien. Net iets luxer als het gedeelte aan de andere kant. We volgen de kust en bekijken het strand. Veel vertier en het is redelijk druk.

Met uitzicht op dit strand eten we een salade en drinken water. Een ober denkt leuk te zijn en sluipt de gasten van achteren aan en komt dan plotseling in het gezichtsveld. Zo ook bij Herman (die geen spier vertrekt) en bij mij (waar m'n hart een slag overslaat van de schrik). Rare manier! Rare man! Lijkt ons niet zo klantvriendelijk. Als we uitgegeten en uitgekeken zijn slenteren we via de boulevard weg en gaan in ons appartement bijkomen van de warmte.

Het balkon van ons verblijf grenst aan het grasveldje van het zwembadterrein. Het is er druk; op alle ligbedden liggen handdoeken. Het animatieteam van het hotel organiseert een bingo. En als het spel afgelopen is klinkt er muziek uit de luidsprekers. Van mij mag dat wel een beetje zachter.

Van vier tot zes uur vertoeven we op het strand. Dat is maar vijf minuutjes lopen.

Het wordt lekker druk. Iedereen neemt een duik in het water dat helemaal niet zo koud is. Er is veel te zien op zo'n strand. Mensen, boten, een speeleiland, jetski's en vliegverkeer.

In de bergen wordt op een gegeven moment een brandje geblust door een blusvliegtuig.

Bij restaurant Matias (terras in een tuin) genieten we van een goede maaltijd. De bediening is erg goed totdat we om de rekening vragen. Die komt niet. We vragen het aan een tweede persoon. Ook die lijkt ons te vergeten. Ze hebben het ook erg druk. Na 20 min. loopt Herman zelf maar naar een medewerkster, want om nou zonder te betalen weg te lopen is niet helemaal onze stijl.

Langs het strand wandelend zien we dat er in andere eetzaakjes artiesten optreden. Lang niet alle tafels zijn bezet.

We proberen het in ons eigen complex. Daar treedt een namaak Elvis op. Ian Duncan, nooit van gehoord, maar hij heeft wel vele prijzen gewonnen als de beste Elvis vertolker. Een handjevol mensen zit ernaar te kijken. Vanwege het harde geluid gaan we achterin zitten met een drankje.

Aparthotel Aquasol heeft een animatie team dat overdag bij het zwembad allerlei spelletjes organiseert,

En elke avond is er een ander soort optreden te zien, bijv. een Fakir, Tropical Brasil, een karaoke, zangers en zangeressen.

Vrijdag 20 juli.

Zon, 31°C.

Herman zorgt er om tien uur voor dat we de huurauto in ontvangst kunnen nemen. Deze wordt niet gebracht zoals afgesproken, maar na een telefoontje komt er een medewerkster van Hiper rent- a- car en neemt H. mee naar het bedrijf. Een enkele straat verderop.

Met een gedeukte, grijze Seat Ibiza komt hij aanrijden. De krassen en butsen zijn niet te tellen. Dat geeft niet, als hij maar rijdt.

We gaan naar **Playa Es Trenc**. Een rit van ca. 40 min. Via Aeroporto, Llucmajor, Campos, de zoutwinning Salines de Llevant en Colonia de Saint Jordi.

Geen lange rij bij het innen van het parkeergeld. Dat nog steeds 6 euro is, net als in 2007.

Op het strand is het wel druk. Op een gegeven moment komen we handdoekje aan handdoekje te liggen, zoveel mensen willen een plekje op dit grote strand.

H. maakt een wandeling.

De zee is rustig, geen golfslag en het water is niet koud. Er is wel veel zeewier.

Om drie uur houden we het voor gezien en rijden terug naar Palmanova.

's Avonds eten we bij een Chinees restaurant, tegenover Matias.

Op het terras van ons eerste adresje drinken we koude witte wijn.

In het hotel missen we een optreden van moderne dans.

Zaterdag 21 juli.

Zon, 29°C.

We doen boodschappen voor het weekend.

Daarna gaan we naar **Valldemossa**. Eerst een stukje MA 20 en dan wegnr. 111.

Een ritje van ca. een half uur.

Valldemossa kennen we van ons eerdere bezoek in 2007. Vandaag een stuk drukker dan toen.

Er is een Expo volgens een bord, maar die moet waarschijnlijk nog worden opgebouwd. Wel zijn de lantaarns versierd met lappen stof in diverse effen kleuren. Ook is er veel slierten versiering in de straten. Leuke winkeltjes zijn er te bekijken en de huizen hebben mooie gevels met beschilderde tegeltjes die een heel tafereel uitbeelden. Veel planten, potten en

Valldemossa is een plaatsje in de bergen. Er komen rond de 300.000 bezoekers per jaar, die het kartuizerklooster (Chopin heeft er een winter doorgebracht) en de nauwe straatjes met de vele bloempotten komen bezichtigen.

Aan elk huis hangt een tegel ter ere van de heilige Catalina.

bloemen in de steegjes maken het erg gezellig.
 We eten een salade op één van de terrassen.
 De winkel met kledjes en wijnvaten en sieraden en aardewerk herken ik wel,
 maar het is nu wel erg rommelig.
 Twee uur parkeren kost € 1,50 Dat komt in ons land niet voor.

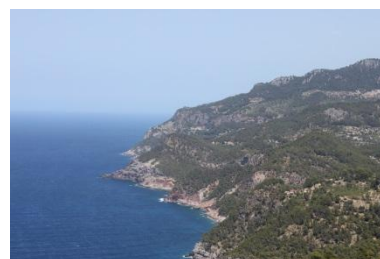
Na Valldemossa rijden we naar de westkust. Het plaatsje **Banyalbufar** ligt trapsgewijs tegen een berghelling. Hier is dan ook de mooiste terrasbouw van het eiland.

Trouwens de hele route is schitterend. We moeten Mirador de Ses Animes voorbijgereden zijn, want daar is **Punta d'es Verger** al. Een uitkijkpunt met een torentje dat te bereiken is met trappen. Hier zie je de kustlijn die uit rotsen bestaat.

Onze rit gaat verder zuidwaarts naar **Es Grau**. Ook hier een uitkijkpunt met enig klimwerk, Mirador de Ricardo Roca. Omdat wij dit kennen slaan we deze bezienswaardigheid over. Vanaf het terras in het restaurant heb je namelijk hetzelfde uitzicht.

In het restaurant kun je nu echter niet zomaar doorlopen om een blik op de westkust te krijgen. Nee, je moet iets bestellen en door een soort hekje waar een dame toezicht houdt. Geeft niets. Wij willen wel ijskoffie en een milkshake.

Wc gebruik moet ook betaald worden, het is maar dat je het weet.

Over een hele mooie weg rijden we daarna naar Andratx.

Via Port d'Andratx willen we naar een torentje met uitkijkpunt. Althans zo staat het op de kaart. Nou is die kaart wel van 2006. Zoveel zal er toch niet verandert zijn?

Deze uithoek heet **Cap de la Mola** en blijkt een woonwijk te zijn. Niet zomaar huizen, maar van die grote, mooie, luxe exemplaren waar je alleen maar van kan dromen. Stom van ons, want 5 jaar geleden stonden hier bouwkransen herinneren we ineens. Het wegdek was toen al slecht en nu is dat mogelijk nog slechter geworden. Dat snap je toch niet!

Een stukje toren zie ik in een flits tussen die luxe woningen staan. De huizen zelf staan zo opgesteld dat alleen de bewoners de kust kunnen zien. We hadden ons deze moeite kunnen besparen.

We rijden daarom rond en in een bocht is een grindstrook waar we even kunnen stoppen en waar we toch blauwe zee zien. Meeuwen gaan hier flink tekeer.

Bij het terugrijden moet Herman goed uitkijken voor al die kuilen en gaten in het wegdek.

Bij Camp de Mar proberen we het strand te bereiken. Dat lukt niet. Wel zien we waar iedereen z'n auto zet om vervolgens de kust te bezoeken. Het is er druk.

Dan is het inmiddels vier uur geweest en rijden we huiswaarts. Een ritje van nog geen 20 min.

In het appartement rusten we uit.

Voor de maaltijd van vandaag valt de keuze op een Italiaans restaurant aan de boulevard.

Veel wind vanavond.

In ons complex kan men aan karaoke meedoen, maar er is weinig animo. Daarom gaan we naar ons inmiddels vertrouwde terras. Daar kijken we onder het genot van een glaasje wijn naar voetbal en Engelse standup comedians op grote tv-schermen. De pinda's zijn vervangen door flauwe zoutjes.

Regelmatig rijdt er een limo door de straat met grote letters 'Heaven' op de zijkant te lezen. De sfeer is leuk in dit uitgaansgedeelte. Zo af en toe komen er 's avonds groepen jongelui (voornamelijk jonge vrouwen) die zich verhuuld hebben in een bepaald thema. Dan zijn ze bijv. uitgedost als verpleegsters of ze hebben allemaal eenzelfde t-shirt aan met een veer in het haar. Op die manier trekken ze wel de aandacht.

Zondag 22 juli.

Bewolkt, 27°C,

We doen rustig aan.

Met de kaart van Mallorca op tafel besluiten we het gebied ten noorden van **Soller** te gaan bezichtigen.

We weten dat er een toltunnel ligt, maar Herman heeft zin in wat bochtenwerk en dus slingeren we naar Soller via de Sollerpas. Een steile berg die we met heel veel korte smalle slingerwegen oversteken. Eerst naar boven.

Daar maken we foto's op een uitkijkpunt. Vervolgens naar beneden. Scherpere haarspeldbochten bestaan er niet (later in de deze vakantie kom ik daar op terug). Dat het een hele mooi route is moge duidelijk zijn.

In Soller volgen we het bordje **Fornalutx**.

Een erg leuk plaatsje met huizen die in zonlicht goudkleurig moeten zijn.

Vandaag is het bewolkt.

De smalle straatjes van Fornalutx zijn voorzien van treden. Sommige zijn van keien gemaakt en dat loopt niet erg lekker, maar zelfs met mijn half manke poot kan ik aardig uit de voeten.

Net als in Valldemossa zijn ook hier de straatjes en gevels versierd met planten en bloemen. Toch net weer een iets andere uitstraling.

Fornalutx is een 'prentenboekplaats'. Het heeft al meerdere keren de wedstrijd voor het mooiste dorp van Spanje gewonnen: huizen van goudgeel natuursteen, smalle stegen, een klein plein met fontein, een kerk met romaans portaal.

We klimmen wat af in dit dorp. De ene straat nog smaller dan de andere.

Op een pleintje eten we brood op een terras van onze keus.

Om het plein staan gebouwen dicht tegen elkaar aan en op de hoek een Spar supermarkt met gesloten rolluiken. Het is tenslotte zondag vandaag.

Binnen in de zaak waar wij een hapje eten hangt een groot flat screen tv-scherm met daarop de Formule 1 race in Hockenheim. Dat is leuk, want onze Vincent zit daar op de tribune.

Port d'Soller is nu aan de beurt. Parkeren lijkt een probleem, maar later zien we dat er in de droge rivierbedding ook geparkeerd kan worden.

Terwijl we naar de baai lopen horen we het treintje aankomen. Dat is een leuke toeristische attractie. De boemeltrein rijdt over vlaktes rond Palma, door velden en weilanden en door de vele tunnels naar Soller. Wij reizen niet mee. Alleen knippen we er een fotootje van.

De baai van Port d'Soller ziet er mooi uit. Een beetje grijsig omdat er nu geen zon schijnt. Links en rechts zijn smalle strandjes waar men toch ligt te zonnen. Aan de boulevard grenzen hotels met hun terrassen. In het water liggen vaartuigen in alle soorten en maten.

Om de baai zijn bergen met bebouwing tegen de helling. Aan de rechterkant zien we behalve rotsen ook een vuurtoren en de toren Torré Picada. Linksboven is ook een vuurtoren te zien. Daar rijdt Herman later naar toe.

Onder de brug is dus een droge rivierbedding. Er is wel een plas waar je over grind omheen kan lopen en die goed is voor de watervogels en ganzen. Een gans trekt plukken van een dode eend.

Via een enge, smalle, bochtige weg rijden we naar boven, naar een witte vuurtoren, **Cap Gros**. Vanaf deze plek heb je een mooi overzicht op de baai. Het is hier wel winderig.

Omdat we genoeg bochten hebben gemaakt rijden we terug door de toltunnel (€ 4,80), ten zuiden van Soller. Kwart over vier zijn we weer in Palmanova. En het spettert een beetje.

Bij een Italiaans restaurant Vita... eten we spaghetti Bolognese. Vooraf neemt H. knoflookbrood met kaas en W. kipnuggets. Met totaal 4 glazen wijn en 2 Irish coffee zijn we 63 euro kwijt. Dat is wel duur vergeleken met andere restaurantjes.

Op een terras van een cocktailbar aan de boulevard (naast de minigolf) drinken we wijn voor 2 euro per glas.

We doen het deze dagen zonder tv en zonder internet, hoewel Herman een bel/internet/MB heeft gekocht t.w.v. ca. 15 euro om even het nieuws te kunnen lezen.

Maandag 23 juli.

De dag begint bewolkt.

We maken een rit via Palma, over de MA 15 richting Algaida en Montuiri. Daar gaan we de weg af richting Sant Joan.

De bewolking maakt plaats voor de zon. We zien duidelijk de scheidslijn van het wolkengebied.

We naderen **Petra**. Midden op dit eiland zijn veel graanvelden te vinden. Het landschap is plat.

In Petra maken we een foto stop bij een grote kerk. Het is een doods dorp, maar we moeten natuurlijk niet vergeten dat het siësta is.

Voor een mooi uitzicht op deze streek rijden we een berg van 317 meter hoog op. Daar is het kloosterkerk genaamd **NS de Bonany**.

Aan drie kanten van het gebouw heb je wijds uitzicht over het landschap. Onder bomen staan veel picknicktafels. Een mooie plek voor een hapje. We hebben alleen niets bij ons. Aan de horizon, achter de bergen is een brand. We zien flinke rook boven de bergen uitkomen. Het is wel ver weg.

We stappen weer in de auto en moeten terugrijden naar Petra om daar de richting **Sineu** te kiezen.

Op een centraal plein in die plaats zijn een paar terrassen open. We gaan ergens zitten waar gezellig plastic tafelkleden met fruitafbeeldingen liggen. Dat staat gezellig en is uitnodigend.

Ieder besteld een baguette en we willen koffie en water. De dranken komen snel, maar op het brood moeten we 20 minuten wachten. En dat terwijl het echt niet druk is. Er is nog een tafel waar 4 mensen zitten, de rest is leeg. Er lopen 2 dames en een jongeman de zaak draaiende te houden.

Ja hoor, daar komen de baguettes. Ze hebben er werk van gemaakt want er ligt tomaat op en een paar olijven met wat zuur ernaast. Ziet er goed uit. De koffie is natuurlijk al lang op en H. lust nog wel een bakkie. Dat had hij beter niet kunnen vragen. Ook dat wordt niet snel gebracht.

Als onze maaltijd op is heeft Herman nog altijd geen 2e koffie gekregen.

Laat maar zitten dan. Hij naar binnen om te betalen. Op de rekening staan ... je raadt het al... 2 koffie. Dat klopt niet! Wat blijkt? Het kopje staat nog gewoon bij de machine koud te worden. Het personeel krijgt daar zelfs ruzie over, want wie is vergeten het te brengen? Herman betaalt alleen dat wat we gebruikt hebben en we laten ze bekvechtend achter en keren huiswaarts.

Boven Palma zien we weer bewolking hangen. Gelukkig is het in Palmanova nu wel zonnig.

Omdat het nog vroeg is kunnen we nog wel naar het strand. Dat is zoals gezegd maar 5 minuten lopen.

Van vier tot zes uur blijven we er. Eerst is de zon nog heet maar al snel wordt het steeds aangener. Het is ook nog wel druk. Ook hiervan geldt dat het steeds minder vol raakt. Van lieverlee verlaten mensen het strand.

Bij Diana's restaurant, een zaak waar 2 saaie muzikanten elke avond dezelfde soort liedjes laten horen, eten we. Met uitzicht op het strand en de boulevard. Daar worden van die lichtspeeltjes verkocht. Regelmatig schiet zo'n verkoper een lichtspeeltje in de lucht om die vervolgens op te vangen.

Na de maaltijd gaan we een paar zaakjes verderop bij Rogers naar een optreden kijken van Duo Rio. Een vrouw die zingt en keyboard speelt en een man die ook zingt maar vooral ontzettend goed gitaar speelt.

Onder het genot van een glaasje rode wijn hebben we zo een gezellige avond.

Dinsdag 24 juli.

Zon, 30°C.

Van half elf tot bijna half twee zijn we op het strand om een beetje te zonnen, zwemmen en onder de parasol te lezen.

's Middags halen we boodschappen bij de Spar en doen het verder rustig aan.

Eten doen we bij de Chinees.

Daarna naar een terras waar de zangeres Marta Moreno optreedt. We zitten op een winderige plek en het is niet leuk dus na 1 glas gaan we weg.

Een volgend rood wijntje drinken we op ons vertrouwde 1^e terras aan de straatkant. Hier krijg je een lolly bij het afrekenen. Geen drukke avond.

Woensdag 25 juli.

Zon, 31°C.

Om elf uur vertrekken we voor een rit naar het schiereiland bij **Alcudia** in het noordoosten van Mallorca.

Over de MA 13 richting Inca en Sa Pobla. Dan richten we ons op de borden Alcudia en nemen de afslag naar rechts, naar **Alcanada**.

Daar stappen we uit de koele auto en bewonderen de kustlijn. In zee ligt een klein eilandje met de toren Torre Major. Enkele badgasten hebben een plekje gevonden onder de bomen en op de rotsachtige, zwarte oever.

Veel bomen die hier staan zijn behoorlijk scheef gegroeid. Van één is bijna helemaal de wortelkluit zichtbaar boven de grond.

Duikers zijn in het water bezig. Verderop zien we de stranden van o.a.

Platja d'Alcudia en Platja de Muro liggen.

Wij rijden naar de andere kant van het schiereiland. Bij wegrestaurant Coccodrillo, aan een grote jachthaven, drinken we koffie en water. Daar op het parkeerterrein is deze foto gemaakt. Het gebergte van Cap de Formentor zie je op de achtergrond.

De volgende bestemming is **La Victoria**. Op de kaart voluit Ermita de N.S. de la Victoria. Ook hier gaat de weg omhoog en rijden we langs enkele kiezelstrandjes.

Boven komen we op een groot terrein bij een vroegere kluizenaarswoning

en een kerkje. Door de droogte stuift het stof en zand om je heen, vooral als er een auto rijdt. Enkele bruine geiten lopen rond en springen op muurtjes en er weer af zodra ze Herman in de gaten krijgen.

In de bomen hangen gekleurde vlaggetjes. Men kan hier ook zeer voordelig overnachten en er is een restaurant. Wij beperken ons tot het gluren door de bomen naar de blauwe baai van Pollenca.

Deze noordkant is een mooi gebied.

Dan is **Port d'Alcudia** aan de beurt voor een bezoek. Dat wordt ook vast wel leuk. De auto zetten we in een straat en lopen naar de waterkant.

Daar is een rode sleepboot 'Puntatorre Pasajes' bezig aan te meren. Dat zullen mijn broers leuk vinden.

Ook in deze plaats een boulevard. Een Duitser die z'n auto staat te wassen onder een boom spreekt Herman aan.

Iets verderop wordt de boulevard nog leuker door de houten vlonders die er liggen met bomen en bankjes. En winkels en restaurants zijn er natuurlijk ook. We kopen ham/kaas broodjes en eten die op zo'n bankje op. Jammer genoeg kunnen we hier niet eeuwig blijven en dus zoeken we de auto weer op.

Rijden de kustweg een stukje zuidwaarts af (de weg naar Arta) en bij Can Picafort landinwaarts naar Muro.

Dat is een leuke landelijke weg naast het Parc National S'Albufera.

De hoofdroute gaat door de plaatsen Muro (zie foto) en het grotere Inca.

Daar gaan we de snelweg op naar Palma en naar huis.

Donderdag 26 juli.

Eerst wat sluierbewolking maar daarna wordt het een hete dag, wel 33°C.

Stranddag dus.

Via Lluchmajor gaan we naar de kust in het zuiden.

Rijdend door de plaatsjes **Estanyol** en **La Rapita** zien we dat men hier zwarte, kiezelstrandjes heeft. Toeristen zijn er dan ook niet.

Verderop zijn er 2 stranden. De ene is Covetes (dat kennen we niet) en de andere is Es Trenc. Ja, hetzelfde grote strand als eerder, maar nu de westkant ervan.

Ook hier kost het parkeren 6 euro. Dan moet er een stuk gelopen worden langs gebouwen die niet zijn

afgemaakt. Vandaag staan er kraampjes waar sieraden en kleding verkocht worden. Ook een bar/restaurant is aanwezig. Ze hebben er voor toeristen meer werk van gemaakt. Ook kun je strandstoelen met parasols huren op het strand.

Dat strand is smal. Een strandwacht houdt zijn ogen gericht op de groene zee, die enkele golven te verduren krijgt.

Een duingebied grenst aan dit strand.

Van twaalf tot kwart voor vier hebben we het hier naar onze zin.

Herman gaat er 2x op uit om te wandelen.

Druk is het zeker, maar zolang we geen last hebben van anderen is het prima. Een lekker windje maakt het extra aangenaam.

Vijf uur in de middag arriveren we in ons appartement.

In een zijstraat bij Matias eten we bij restaurant BBQ. Herman soep. Gek hè, daar krijgt hij het warm van ! Wil een gezonde salade en allebei spaghetti carbonara. En voor het eerst een Irish coffee zoal wij denken dat die moet zijn. Dus niet met een wafeltje erin!

Het is 22:00 uur als we bij Aquasol aankomen. Daar bekijken we een magic show. Een goochelaar die alles precies op de muziek en klankeffecten uitvoert. Een show van een uur met sjaltjes, bloemen, ringen en stokken. De zaal zit redelijk vol.

We drinken koude witte wijn.

Vrijdag 27 juli.

Sluierbewolking. Warm, net als gisteren 33°C.

We kopen vers brood en gaan pinnen.

De punt in het zuiden, hier vlakbij, tussen Palmanova en Santa Ponca hebben we nog nooit eerder bekeken, dus dat staat vandaag op het programma.

Eerst door **Magaluf** dat tegen onze wijk aan grenst. Zeer toeristisch! Eén en al winkeltjes en barretjes, speelhallen en andere attributen om de toerist te vermaken. Voor jongelui is het hier een paradijs.

We proberen bij Cap Falco te komen maar we missen een bord en rijden op **Portals Vells** af. Een dorpje in het zuiden.

Bij een rij woonhuizen fotograferen we de baai.

Het is bloedheet.

Vervolgens willen we naar het aller zuidelijkste punt van dit schiereiland genaamd Cap de Cal Figuera. dat bereikbaar moet zijn. Een ander stuk is namelijk militair terrein.

Door het ontbreken van de juiste bordjes rijden we enkele straten twee keer in en draaien rondjes in de wijk.

Alles lijkt op elkaar. De bomen en asfaltwegen die een beetje bochtig zijn en overal dezelfde verkeersheuvels. Waar zijn we precies? We komen er niet meer uit en geven het op.

Dan dat ene bord 'Palma' maar even volgen om dit gebied te verlaten.

Dat lukt en we zien het Aquapark rechts liggen. Hè hè, dat is tenminste een aanwijzing. Ook het bord '**El Toro**' geeft aan hoe we nu aan het rijden zijn.

Bij een parkje met een fonteintje zet Herman de auto aan de kant en bekijken we het uitzicht op zee waarin enkele eilandjes.

Santa Ponca rijden we door. Dit is ook een gezellig en mooi vakantieoord. Alleen deze hoofdweg herkennen we niet. In 2007 zaten wij meer noordelijker in de wijk Costa de la Calma.

Nu gaan we de grote weg op naar Andratx. Een paar tunnels door en naar de westkust. Het plaatsje **Sant Elm** is ons volgende doel.

Via een bochtige bergweg van 3 km naar boven en weer 3 km naar beneden, en dat door de bossen bereiken we Sant Elm. Herman was weer even in z'n nopjes.

In Sant Elm is het druk. Althans met parkeren. Het lukt ons in een achteraf straat en lopen naar de kust.

De meeste mensen liggen op het kleine strand. Hoewel er geen zon is te zien, is het strandje toch vol. De boot om dolfijnen te spotten is ook vol en we zien hem uitvaren als we aan tafel zitten op het laatste terras. Hier is veel wind. En niet zo'n beetje ook. De bloemetjes waaien uit de vaasjes. Alles kleppert en ratelt en waait op.

We eten een salade en ondertussen proberen we de sla niet van de borden te laten wegwaaien.

Wat ook nog gezegd moet worden is het volgende: ga hier niet naar het toilet ! De wc's zijn zo erg krap dat je niet kunt zitten.

Sant Elm is een kleine badplaats die vooral bij Spanjaarden zeer geliefd is. Het zandstrand van de schilderachtige baai is voor gezinnen met kinderen erg geschikt. Boven het dorp liggen de resten van een verdedigingstoren.

Langs de winkeltjes slenterend zie ik een leuke zwart bloes met wit borduursel. De prijs, 18 euro, staat op een kaartje geschreven. De mevrouw van de zaak zegt dat het niet klopt, deze bloes moet 27 euro kosten. Wij proberen nog of de prijs is aangepast vanwege het losse etiketje. Maar mevrouw is vastberaden, nee, deze bloes moet net als die andere modellen 27 euro kosten. Jammer dan, dat vind ik te duur. Niet getreurd, later heb ik hetzelfde model in een andere kleur kunnen kopen voor.... 18 euro.

Als we weer in de auto zitten zien we dat het weer steeds donkerder wordt. De lucht zit nu helemaal dicht. We koersen richting Andratx en willen dan een stukje landinwaarts rijden via Es Capdella en Calvia. Maar opnieuw zijn er nergens borden Calvia te vinden. Zo'n grote plaats moet toch worden aangeduid! Voor we het weten rijden we op de weg naar Palma. Eraf gaan heeft niet zoveel zin, want het stuk dat we nu naar het zuiden rijden, moeten we dan straks weer naar het noorden toe. Dat wordt dan slalommen. Daar hebben we geen zin in. Dan maar naar huis. En dat is maar goed ook omdat het een beetje gaat regenen en onweren.

De zon is weergekeerd en aan de baai van Palmanova gaan we eten bij Diana's restaurant. Het eten en de bediening is hier prima. Uit de geluidinstallatie is Nederlandstalige reclame te horen. Wij vragen hoe dat zit. Wel, de radio staat op een zender waar de meeste muziek op te horen is. En dat is toevallig Sky Radio. Op andere zenders wordt veel meer gepraat, aldus de eigenaar van de zaak.

Een stuk van de openingsceremonie van de Olympische Spelen in Londen zien we op tv als we op het terras zitten aan de straatkant. Gek genoeg weet ik geen naam van deze Britse zaak. We zeggen steeds: daar waar je pinda's krijgt.

Zaterdag 28 juli.

Na vandaag hebben we nog 2 dagen de huurauto in ons bezit. Daarom moeten we even beraden wat we nog willen gaan zien. Vandaag wordt het **Torrent de Pareis**, in het noorden.

Herman lapt de autoruiten zodat we alles goed kunnen zien.

Om kwart voor elf zijn we op weg over de rijksweg. Door de stad Inca moeten we om naar het noorden af te slaan. Een mooie route langs Selva en Camari.

Dan wordt de weg bochtig en gaan we de bergen in. Wolken hangen aan de bergtoppen.

Al snel komt **Sa Calobra** op de borden te staan en dat is precies ons doel. Maar eerst een foto stop bij een groot viaduct.

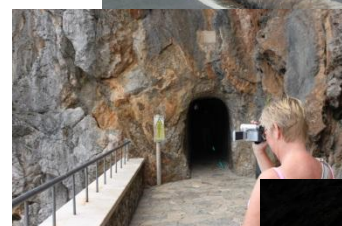

De weg naar Sa Calobra, een dorp met 6 huizen, is een technisch hoogstandje dat bedacht is door de Italiaanse ingenieur Antonio Parietti. Om 4 km vooruit te komen, verbouwde hij een tracé van 15 km. In 4 km gaat het 800 m omlaag. De arbeiders moesten zonder machines de oppervlakte afgraven. De weg heeft talrijke grillige haarspeldbochten. Doordat het er niet hoog begroeit is kun je de loop van de weg goed zien. Op één plaats raken de steile wanden elkaar bijna.

Over de bijzondere weg rijden we achter bussen aan die de gehele weg in beslag nemen. Om je heen zie je bergen bestaande uit rotsen en diepe dalen. Soms rijden we stapvoets. Vooral in de superscherpe haarspeldbochten. De buschauffeurs hebben het zwaar.

Aan het eind van de 15 km lange weg is een groot parkeerterrein aangelegd. Je mag zelfs niet verder. Te voet gaan we een beetje

omlaag door een paar straten en zo komen we bij het water.
 Er zijn diverse restaurantjes met zelfservice en je kunt er picknicken.
 We lopen met de stoet mee want het is druk.
 Veel mensen willen hier naar het strandje. Je ziet ze sjouwen met strandtassen en koelboxen.
 Dat moet allemaal door 2 donkere tunneltjes voordat je daadwerkelijk het strand op kan.
 Aan het eind van de tunneltjes komen we dus uit op de droge rivierbedding Torrent de Pareis. Helemaal droog is het niet, want als we naar rechts kijken zien we een plas.
 De grond bestaat uit stenen, stenen en stenen. Groot, klein en vooral rond.
 Dat loopt niet lekker, zeker niet op teenslippers.
 Een bijzondere plek is dit zeker.

Bij het teruglopen stoppen we om een stukje appeltaart te eten en wat te drinken. Dan naar de auto.
 Tot de foto stop van eerder moeten we dezelfde weg terug rijden. Van daaruit richting Soller. Langs een stuwmeer en nog een meer. Ook dit is een hele mooie route. Deze bergweg is breder en goed te rijden. Soms wel 60 km p/u.
 Door de plaats Soller naar de toltunnel en dan richten we ons op de borden Palma.
 Deze rechtstreekse reis duurt 1 ½ uur. Vier uur zijn we thuis.

Bij een ander Chinees restaurant nemen we een 2 persoon menu. Daarna gaan we wandelen naar de 2 lichttorens die vanaf de baai zichtbaar zijn. Ze blijken in Magaluf te staan, dat is toch wel te ver om er bij te komen. Het is enorm druk. We blijven de kust in de gaten houden om niet te verdwalen.
 Als we weer teug zijn op bekend terrein zoeken we een leuk terras. Dat wordt Loro Verde, aan de zee kant. Daar zingt een Indonesische jonge vrouw en werkt ze een andere zangeres in. Die ziet er enigszins ordinaire uit en hijst tot spijt van Herman steeds haar jurk op.
 Om elf uur houden we het voor gezien.

Zondag 29 juli.

Zon, 30°C.

Vandaag een lange rit naar het noordoosten. De omgeving rond **Arta** om precies te zijn.
 Natuurlijk via Palma, Algaida, Montuiri en bij Vilafranca de Bonany tanken we wat literijtjes benzine erbij.
 Dan Manacor, Sant Llorenç, Arta, Capdepera (hier een groot kasteel dat we in 2007 hebben bekeken) en tenslotte **Cala Rajada**.

Na 1 ½ uur parkeert Herman de wagen in een straatje en we begeven ons naar het haventje. Vroeger moet dit een vissersdorp zijn geweest, nu zien we alleen veel pleziervaartuigen en zeilboten.
 De boulevard is ook hier gezellig. Waarom kan zoiets niet in onze eigen woonplaats!
 Het strand is nog ver lopen, dat doen we niet. Wel drinken we een frisse milkshake op een terras.
 Om het hier iets beter te bekijken wandelen we de boulevard verder op. Restaurants zijn er genoeg. Ieder in hun eigen stijl, van strak en modern tot sjofeltjes met rieten stoelen aan toe.

Bovenop de heuvel (zie 1^e foto) is een enorme villa te zien met een tuin dat tevens openluchtmuseum is met beelden van moderne kunstenaars.

Nadat we Cala Rajada bekeken hebben komt Herman op het idee om naar de vuurtoren te rijden. Niet zo ver hiervandaan en gelukkig dus ook geen lange weg naar boven want het weggetje is smal en bochtig en daardoor kun je niet zien of er verkeer aankomt.
 De toren heet Torre Embucada.

Zoals verwacht is er een mooi uitzicht over de plaats waar we zojuist waren. Verder zien we bergen, blauw water, groen struikgewas en grijze rotsen. Van deze kant is die grote villa veel beter te zien.

We rijden weer naar Arta om daar naar het noorden te gaan. In de kustplaats **Colonia de San Pere** is parkeren geen probleem.

Wat wel lastig is, is de wind.

De kust is ruig. Maar het strandje ligt beschut in de baai en dat is prettig voor de badgasten. Die kunnen zich trouwens ook tegoed doen bij de rij terrassen die is opgesteld.

Men heeft veel beton gebruikt voor randen en banken.

Wij waaien even lekker uit. En dan wordt het tijd voor een mooie rit naar Santa Margalida, over de 340 (3400 volgens de bordjes op de weg).

In Lubi blijven we dezelfde weg volgen richting Inca. Het wegnummer is nu 344. Brede rijbanen op deze mooie weg. Dat schiet lekker op.

Van Inca – dat we zien liggen met bergen op de achtergrond – is de route naar huis ons inmiddels bekend.

Bij Palma is het heel rustig verkeer, je kunt wel zien dat het zondag is.

Acht uur in de avond gaan we opgefrist en al eten bij Matias Pizzaria Mar. Deze zaak zit aan de zeezijde (de naam zegt het al) tegen de andere Matias aan die aan de straatkant zit. Tja... als je er ook wilt gaan eten is het handig dat je weet waar je moet zijn.

En dit is een aanrader. Lekker eten, royaal ruimte om je heen en bediening in korte broek met gympen. Wat wil je nog meer?

Maandag 30 juli.

Strak blauwe lucht, zon, 30°C.

Deze laatste rit gebruiken we om te genieten van het strand van Es Trenc, het eerste gedeelte.

Over de Ma 20 en de tweede afslag naar Lluçmajor duurt het 45 minuten voor we het parkeerterrein oprijden.

Ook nu is het druk op het strand. Iedereen zoekt verkoeling.

Door de wind die er staat is het goed uit te houden. Alleen als we terug naar de auto lopen gaan we dood van de hitte. Lang leve de airco!

Die auto laten we aan de kant van de straat staan zodat het verhuurbedrijf hem morgenochtend kan ophalen. Beetje vuil is hij wel!

Na het eten gaan we nog een keer naar het Britse bar/restaurant waar we op tv beelden zien van het turnen van de Olympische spelen en op een ander scherm een spelshow waar hoge geldbedragen gewonnen kunnen worden.

Mooie, rustige, warme avond. Bijna volle maan.

Dinsdag 31 juli.

Hetzelfde weer als gisteren.

Heerlijk uitslapen.

Op het zwembadterrein worden de ligstoelen al geclaimd. Sommige doen het zelfs op 2 plaatsen. Het wordt er elke dag stampvol.

Wij gaan van kwart over elf tot ca. kwart voor vier naar het strand hier in de baai van Palmanova.

Dat het opnieuw druk is konden we verwachten. We vinden een plek voor de strandstoelen.

Het briesje dat er staat hebben we hard nodig.

Weinig golfslag en het water is iets kouder dan op Es Trenc, maar het is wel lekker om af te koelen.

Herman zwemt een stuk en wandelt langs de kust. Wil puzzelt en poedelt en brengt de meeste tijd door onder de parasol.

Die laten we aan het eind van dit laatste strandbezoek achter bij een Franse oma die met haar man een aantal kleinkinderen (w.o. een gehandicapte jongen) bij zich hebben.

Maar voor het zover is kunnen we genieten van een overheerlijke knoflookgeur. Als die familie bijeen is gaan zitten komen er plastic bakjes uit een koelbox tevoorschijn.

Wanneer dan de deksels open gaan komt die aroma onze kant op waaien.

De kustwacht geeft ons ook afleiding. Een fietsvaartuig is namelijk te ver af gedreven zodat er een motorbootje naar toe moet om ze terug te halen. De kustwachtmeneer vindt het vast veel leuker dan alleen maar in dat stoeltje zitten.

Dat hebben we ook weer gehad. Er valt veel te zien op zo'n strand. Luxe jachten, reclame vliegtuigjes, kinderen met supergrote opblaasbeesten. En natuurlijk mensen in alle soorten en maten. Bijna iedereen heeft een tattoo. We lopen achter!

Woensdag 1 aug.

Einde van de vakantie.

Tot twaalf uur kunnen we in het appartement blijven. Daarna zetten we de 2 koffers in een aparte kamer en gaat het wachten beginnen. Dat doen we op de koelste plek die we kunnen vinden en dat is in een ruimte achter de receptie. Er staan gemakkelijke stoelen daar houden we het wel even op uit. Want om buiten in de hitte te lopen hebben we vandaag in ieder geval niet zoveel zin in. We moeten nog een hele dag.

Herman vermaakt zich een poos met internet en ik heb mijn puzzelboekje.

Tien over half twee zet Herman de koffers buiten en precies op dat moment komt er een bus aan rijden. De bestuurder schampt bij het parkeren een rode personenauto die langs de weg staat.

Ja... met die bus moeten wij mee. De chauffeur (een oudere man) is trots op het feit dat hij zo lekker vroeg is. Ja, ja.

Eén troost, we zijn niet de enige. Een vader met zoon reizen ook mee naar de luchthaven.

Half drie zijn we én van de koffers verlost én door de beveiliging geweest. Dat ging best wel vlot.

In de winkeltjes zijn we snel uitgekeken. Daar liggen hoofdzakelijk dure artikelen en veel chocolade.

Dat gaan we wel eten in de vorm van een chocolade croissantje.

Vier uur is het boardingtijd. We begeven ons naar gate D. Daar verschijnt na enige tijd het juiste nummer op de schermen. Nummer 80 had Herman al bedacht, want daar staat een Transavia toestel.

We zitten beide aan het gangpad, nrs. 18 c en d, in het midden van het toestel.

We vertrekken op tijd en ook in Rotterdam komen we aan op de geplande tijd van 19:45 uur.

Ik moet nog wel even kwijt dat er boven Nederland veel turbulentie was en de landing niet bepaald zacht was.

In de regen gaan we naar huis.

EINDE